

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. w okresie od 22.02.2011 r. do 30.04.2011 r. w G. uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (...) za okres od stycznia do grudnia 2011 r. w łącznej wysokości 16.146 zł oraz należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2011 r., wynikającego ze złożonego zeznania PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2011 r. w wysokości 14.934 zł. Powyższe zobowiązanie M. P. wynikało z art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. M. P. miał realną możliwość wypełnienia swojego obowiązku.

M. P. w okresie od 21.02.2012 r. do 30.04.2013 r. w G. uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych (...) za okres od stycznia do grudnia 2012 r. w łącznej wysokości 36.513 zł oraz należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2012 r., wynikającego ze złożonego zeznania PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2012 r. w wysokości 36.513 zł. Powyższe zobowiązanie M. P. wynika z art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. M. P. miał realną możliwość wypełnienia swojego obowiązku.

Ponadto M. P. w okresie od 21.02.2013r. do 30.04.2014r. uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych do 20 dnia każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych PIT-5L za okres od stycznia do grudnia 2013 r. w łącznej wysokości 3.702 zł oraz należnego podatku dochodowego od osób fizycznych za 2013 r., wynikającego ze złożonego zeznania PIT-36 o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2013 r. w wysokości 3.704 zł. Powyższe zobowiązanie M. P. wynika z art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. M. P. miał realną możliwość wypełnienia swojego obowiązku.

Dowód: karta weryfikacji k. 2, 4, 131, deklaracje k. 20, 132, informacje o stanie zaległości k. 22, 135, wnioski o ukaranie k. 1, 130,

Oskarżony M. P. nie stawiał się na wezwania Drugiego Urzędu Skarbowego, a z poczynionych ustaleń wynika, że nie przebywa on w miejscu swojego zamieszkania. W toku postępowania nie zdołano ustalić miejsca pobytu M. P.. Wobec powyższego w dniu 05.09.2014 r. wydano postanowienie o zastosowaniu postępowania w stosunku do nieobecnych.

Dowód: postanowienie Drugiego Urzędu Skarbowego z dnia 05.09.2014r. k. 123

Oskarżony M. P. nie był uprzednio karany sądownie.

Dowód: dane o karalności k.164, 178-179

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu na podstawie ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego, okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ogranicza się w istocie do dowodów w postaci dokumentów. Dowody te pozwoliły na poczynienie jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W tym miejscu wskazać należy, iż dokumenty te zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we

właściwej formie. Ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dotyczącej czynów opisanych w akcie oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci kart weryfikacji, deklaracji, informacji o stanie zaległości, wniosku o ukaranie i danych o karalności. Z wyżej wymienionych dokumentów jednoznacznie wynika, że oskarżony M. P. prowadził działalność gospodarczą. Oskarżony złożył w Drugim Urzędzie Skarbowym deklaracje PIT 36L dotyczące swojej działalności które wskazują, że oskarżony winien uiścić zaliczkę na podatek dochodowy w wysokości i terminie w nich podanych. Informacja o zaległości jednoznacznie pokazuje, iż oskarżony nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku bowiem na konto Drugiego Urzędu Skarbowego w G. nie wpłynęły należne zaliczki od M. P..

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zebrany w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu czynów.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania oskarżonemu winy. M. P. jako osoba dorosła i poczytalna rozumiał znaczenie swojego postępowania i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie, w formie zamiaru bezpośredniego nie wpłacając w terminach ustawowych na rzecz właściwego organu zaliczek na podatek dochodowy.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela odnośnie kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez oskarżonego. Oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych (zgodnie z art. 44 ust. 6 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych podatnicy są obowiązani bez wezwania wpłacać w ciągu roku podatkowego zaliczki na podatek dochodowy, według zasad określonych w ust. 3a) należnych zaliczek na podatek dochodowy za miesiące styczeń 2011 r., luty 2011 r., marzec 2011 r., styczeń 2012 r., luty 2012 r., marzec 2012 r., styczeń 2013 r., luty 2013 r., marzec 2013 r. na rachunek właściwego urzędu skarbowego, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

Zdaniem Sądu zostało spełnione również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. Uporczywe zachowanie ma charakter powtarzalny i długo się utrzymujący . Ponadto zachowanie takie musi mieć zabarwienie ujemne z powodu złej woli sprawcy np. poprzez świadome niewykonanie obowiązku pomimo istnienia obiektywnej możliwości jej wykonania. Oskarżony jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest zobowiązany do zapoznania się z obowiązującymi go przepisami prawa, w tym prawa finansowanego, nadto oskarżony wysłał do Urzędu Skarbowego deklaracje podatkowe, które jednoznacznie wskazywały ile oskarżony winien jest zapłacić podatku, a zatem z pewnością zdawał sobie sprawę z ciężącego na nim obowiązku. Brak jest dowodów na to aby oskarżony podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku np. rozłożenia na rat bądź odroczenia terminu płatności.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych mu wykroczeń skarbowych kwalifikowanych z art. 57 § 1 kks Sąd wymierzył oskarżonemu krę grzywny w wysokości 6.000 zł. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż za przypisane oskarżonemu wykroczenia skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do (przy uwzględnieniu treści art. 50 § 1 kks) nawet trzydziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc wymierzona oskarżonemu kara jest zdecydowanie bliższa dolnej ustawowej granicy możliwej do wymierzenia kary i nie sposób uznać jej za nadmiernie surową.

Jako okoliczność łagodzącą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę fakt, iż oskarżony M. P. jest osobą niekaraną.

Natomiast okolicznością obciążającą jest to, że oskarżony aż do dnia zamknięcia przewodu sądowego w niniejszej sprawie nie uregulował zaległości podatkowych związanych w przypisanymi mu czynami opisanymi w akcie oskarżenia.

Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 600 zł oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 100 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 28.07.2015 r.